

ת"פ 10078/01/15 - מדינת ישראל נגד לורי שם טוב

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 10078-01-15 מדינת ישראל נ' שם טוב
בפני כבוד השופט ד"ר שאול אבינור

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

לורי שם טוב

הנאשמת

הכרעת דין

1. כמצוות הוראות סעיף 182 סיפא לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, אני מודיע, בפתח הכרעת הדין, כי החלטתי לזכות הנאשמת.

א. רקע כללי והשתלשלות ההליכים המשפטיים:

(1) רקע כללי, עובדות כתבי האישום ותשובת הנאשמת לאישום:

2. ביום 18.5.14 נערך דיון בדלתיים סגורות, בבית המשפט לענייני משפחה במחוז תל-אביב (להלן - בית המשפט), בעניין שבין הנאשמת לבין בעלה לשעבר (תמ"ש 47888-11-11 אליהו נ' אליהו). מבחינת הנאשמת דובר בדיון טעון מאוד, על הסדרי הראייה שלה עם ילדיה הקטינים, שלדבריה אינה יכולה לפגוש אותם באופן סדיר כבר מספר שנים.
3. בסמוך לתחילת הדיון התעורר חשד כי הנאשמת מקליטה את הדיון. בית המשפט הורה אפוא, בהחלטה, כלהלן:

1. גב' שם טוב מסרבת להתחייב בפני בית המשפט כי הדיון שהוא בדלתיים סגורות לא יוקלט על ידה. כמו כן היא מבקשת שמכאן ולהבא כל הדיונים יוקלטו.

2. לפיכך, הדיון יתקיים ובסיומו תיערך בדיקה על ידי קצינת הביטחון האם הדיון הוקלט. ככל שהדיון הוקלט, תפעל קצינת הביטחון על פי הנהלים על מנת לוודא כי איסור הפרסום אודות דיון זה המתנהל בדלתיים סגורות יבוצע (ר' פרוטוקול הדיון בבית המשפט, ת/1, בעמ' 18).

4. על פי האמור בעובדות כתב האישום, בתום הדיון הנ"ל ועל מנת למלא את הוראת בית המשפט, ניגשו מאבטחת ומאבטח של בית המשפט לנאשמת (להלן - המאבטחת והמאבטח; וביחד - המאבטחים). המאבטחים הודיעו לנאשמת כי היא מעוכבת עד להגעת המשטרה. או אז סירבה הנאשמת לעיכובה וביקשה לצאת מכותלי בית המשפט, תוך שהתלהמה ותקפה את המאבטחת בכך שדחפה אותה. המאבטחים הודיעו לנאשמת כי היא עצורה, בגין סירובה לעיכוב, וביקשו לאזוק אותה, אך היא תקפה אותם בכך ששרטה אותם וגרמה לשריטות בידיהם.

על רקע זה הואשמה הנאשמת, בכתב האישום, בעבירה של תקיפת עובד ציבור, לפי הוראות סעיף 382א(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין).

5. הנאשמת הגישה בקשה שכותרתה "טענות מקדמיות" (ר' בקשה מס' 3). בבקשה נטען, בין השאר, כי עובדות כתב האישום עומדות בסתירה לממצאי פסק דין שניתן בתביעה קטנה, אותה הגישה הנאשמת נגד המדינה בגין האירוע מושא כתב האישום (ת.ק. 3758-06-14 שם טוב נ' מדינת ישראל. להלן - פסק הדין). לטענת הנאשמת, בפסק הדין נקבע כי היא לא נקטה באירוע זה באלימות. מכאן, שהטענה בכתב האישום בדבר אלימות הנאשמת כבר נדונה בבית משפט והוכרעה לטובתה; ובכך יש כדי לגבש לה "הגנה מן הצדק".

6. בתגובתו לבקשה ציין ב"כ המאשימה, בין השאר, כלהלן:

...בכל הנוגע לטענה כי העובדות נדונו ונתבררו בהליך אחר - בבימה"ש לתביעות קטנות - לעניין זה, מבלי להודות בטענה כי העניין הוכרע ולפנים משורת הדין בלבד, במועד הדיון הקרוב יגיש ב"כ המאשימה כ"א מתוקן בגין עבירה של הפרעה לעובד ציבור... (ר' בתגובה לבקשה מס' 3).

7. בפתח הדיון המקדמי, שנערך במוקד, הודיע אפוא ב"כ המאשימה על הגשת כתב אישום מתוקן. עובדותיו של כתב האישום המתוקן לא ייחסו עוד לנאשמת את תקיפת המאבטחים, הגם שנותרו בו העובדות המייחסות לנאשמת את שריטת שני המאבטחים בידיהם. הוראת החיקוק תוקנה אף היא, וחלף העבירה של תקיפת עובד ציבור הואשמה הנאשמת בעבירה הקלה יותר של הפרעה לעובד הציבור, לפי הוראות סעיף 288א(1) לחוק העונשין.

8. הנאשמת דחתה את הצעת המותב במוקד למנות לה סניגור. לגופו של עניין כפרה הנאשמת בעובדות כתב האישום וטענה: **"...לא היה שם כלום, אני לא הפרעתי למאבטחים ולא סירבתי לעיכוב"** (ר' בפרוטוקול, עמ' 3 שורה 23). התיק הועבר אפוא לשמיעת הראיות לפניי. יוטעם, כי גם לפניי הופיעה הנאשמת כשהיא אינה מיוצגת, חרף הצעות בית משפט זה למנות לה סניגור (ר' שם, בעמ' 5, וכן בהחלטה בעמ' 25).

(2) התביעה הקטנה שהגישה התובעת וההליכים שננקטו בה:

9. להשלמת רקע הדברים מן הדין לעמוד בקצרה על הליכי התביעה הקטנה, שכן הליכים אלה התקיימו עובר להגשתו של התיק דנא וכללו עדויות של המאבטחים. בנוסף, בתום שמיעת הראיות בתביעה הקטנה ניתן פסק דין מנומק, הכולל ניתוח עובדתי ומשפטי של האירוע (ר' פסק הדין, נ/2).

10. הרקע לתביעה תואר בפסק הדין כלהלן:

התובעת, גב' לורי שם טוב, השתתפה ביום 18.5.2014 בדיון בעניינה בבית המשפט לענייני משפחה... במהלך הדיון, שהתקיים בדלתיים סגורות, התעורר חשד כי גב' שם טוב מקליטה את הדיון ומצלמת אותו ואולי אף מתכוונת לפרסם את אשר הקליטה. לאחר הדיון נעצרה גב' שם טוב על ידי מאבטחי בית המשפט והוחזקה באזור פתוח לקהל של בית המשפט למשך כשעתיים ועשרים דקות כשהיא אזוקה בידיה - חלק מן הזמן כשהידיים מוחזקות מאחורי הגב וחלק מן הזמן מלפנים. בסיום פרק זמן זה הגיעו אנשי משטרת ישראל לבית המשפט ולקחו את גב' שם טוב לחקירה בתחנה. בחקירה לא נמצאו ראיות לביסוס החשדות שהוזכרו לעיל.

לטענת גב' שם טוב, מעצרה בוצע בחוסר סמכות ובאלימות, והיא היתה אזוקה ללא סיבה, והוצגה אזוקה לעין כל במשך זמן ממושך. בגין כל אלה תובעת גב' שם טוב מן המדינה פיצוי של 5,000 ₪ (ר' בפסק הדין, נ/2, בפסקאות 2-1).

11. בפסק הדין נקבע, בין השאר בהתחשב בנטל השכנוע המוטל על הנאשמת (התובעת דשם), כי מעצרה של הנאשמת נעשה כדין. זאת, לאחר שהנאשמת לא צייתה להוראת עיכוב שניתנה כדין על ידי המאבטחים ואף ביקשה לצאת מבית המשפט. יחד עם זאת נקבע, כי הדרך בה הוחזקה הנאשמת כעצורה - בפומבי בבית המשפט, מבלי שתועבר מידית לתחנת משטרה - היתה פוגענית וגרמה לנאשמת לנזק. בהקשר זה הפנה פסק הדין, בין השאר, להוראות סעיף 25(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו-1996 (להלן - חוק המעצרים), אשר קובעות כי אדם שנעצר ללא צו מעצר יובא, "ללא דיחוי", לתחנת משטרה.

12. בהיבט העובדתי נקבע בפסק הדין:

הראיות שסקרתי... שכנעו אותי כי גב' שם טוב הוחזקה עצורה ואזוקה במשך כשעתיים ועשרים דקות בבית המשפט לענייני משפחה מבלי שבוצעה פעילות חקירתית כלשהי לבידור החשד נגדה, וזאת בהמתנה לשוטרי משטרת ישראל שהוזמנו על ידי המאבטחים בטלפון (יתכן שבמספר שיחות) כדי שייקחו אותה לחקירה. כל זאת, כאשר תחנת המשטרה נמצאת בסמוך ממש לבית המשפט. חלק מן הזמן הייתה גב' שם טוב אזוקה כשידיה מאחורי גבה וחלק מן הזמן היו ידיה אזוקות לפני גופה. עוד השתכנעתי שגב' שם טוב הוחזקה במצב זה במקום פומבי בכניסה לבית המשפט... השתכנעתי עוד שלמעט התנגדות פיזית לעצם אזיקתה לא נקטה גב' שם טוב לאורך האירוע... אלימות כלשהי (ר' נ/2, בפסקה 17).

13. בהיבט המשפטי-אופרטיבי נקבע בפסק הדין כלהלן:

...אין צורך בקביעת משך זמן מדויק שמקיים את דרישת החוק שעצור יועבר לתחנת המשטרה "ללא דיחוי", כדי לקבוע שהאופן שבו נעצרה גב' שם טוב אינו עומד בסטנדרט הקבוע בחוק המעצרים בכל הקשור לפגיעה מינימלית בחירותו של עצור. זאת, כיוון שאין ספק שהמתנה של שעתיים ועשרים מרגע המעצר ועד ההובלה לתחנת המשטרה הסמוכה לבית המשפט לשם פתיחת החקירה אינה עומדת בסטנדרט המחמיר הקבוע בחוק המעצרים הדורש שההעברה לתחנת המשטרה תיעשה ללא דיחוי...

...העניין צורם במיוחד כיוון שבענייננו אף לא היה מדובר במעצרו של מי שנקט אלימות בבית המשפט ונשקפה מפניו סכנה ממשית לציבור.

אין כל צורך להכביר מלים על כך שאופן מעצרה של גב' שם טוב גם לא עומד בסטנדרט הראוי

במה שנוגע לפגיעה מינימלית בכבוד. הצדק עם התובעת הטוענת כי הושבתה אזוקה בכניסה לבית המשפט למשך שעות ועשרים כך שכל הבא בשערי בית המשפט והיוצא מהם רואה אותה במצבה זה היא פגיעה לא נדרשת בכבודה, וגם אם אניח שהייתה הצדקה לאזיקתה הממושכת, הרי שהיה על המאבטחים להחזיקה במעצר במקום פומבי פחות בבית המשפט...

נזקיה של גב' שם טוב הם נזקים לא מוחשיים, כתוצאה מפגיעה לא מידתית בזכויות היסוד החוקתיות שלה לכבוד ולחירות, שאני אומד אותם בסכום של ₪ 1,500 (ר' נ/2, בפסקאות 31 עד 34. ההדגשה הראשונה במקור. יש לציין כי לנאשמת גם נפסקו הוצאות, בפסק הדין, בסך של 700 ₪).

14. המדינה לא הסכינה עם הכרעתו של בית המשפט לתביעות קטנות והגישה בקשת רשות ערעור לבית המשפט המחוזי, בה עתרה לביטולו של פסק הדין ולהעברת הדיון לבית משפט השלום (רת"ק (מחוזי ת"א) 11978-10-14 מדינת ישראל נ' שם טוב).

ואולם, בית המשפט המחוזי דחה את הבקשה, בקבעו כלהלן:

...יודגש שבית המשפט קמא השקיע את מלוא מרצו וזמנו לקיום דיון מלא וענייני בתיק תוך שנתן לשני הצדדים הזדמנות מלאה להשמיע את טענותיהם והוציא מלפניו פסק דין מפורט ומנומק.

עתירת המבקשת כאן (המדינה - ש.א.) לבטל את פסק הדין על מנת שיישמע שלא במסגרת של תביעות קטנות לא רק שמנוגדת היא להלכה השוררת... כי אם היא בניגוד לאינטרס הציבורי שהמבקשת אמונה עליו.

...

...אין כל צורך ענייני או משפטי או צודק לבטל כעת פסק דין שעל פניו אין בו מתם ואינו נושא עימו בשום פנים ואופן טעות גלויה על פניה...

...

אל נוכח המלצתי הלכאורית מיום 25.11.14 והתוצאה הסופית כאן תישא המדינה בהוצאות הליך זה לטובת המשיבה (הנאשמת - ש.א.) בסך ₪ 5,000 (ההדגשה במקור).

15. על רקע כל האמור לעיל לא למותר לציין, באופן מרוכז, את לוח הזמנים של השתלשלות העניינים בפרשה זו, כלהלן:

- ביום 18.5.14 אירע האירוע מושא כתב האישום. חקירת המשטרה, לרבות חקירת הנאשמת, נערכה בעיקרה עוד באותו היום.
- בחודש יוני 2014 הגישה הנאשמת תביעה קטנה נגד המדינה בגין האירוע הנ"ל. ביום 16.9.14 ניתן פסק הדין בתביעה זו, לטובתה של הנאשמת, ונפסקו לה פיצויים.
- המדינה הגישה בקשת רשות ערעור על פסק הדין. ביום 25.11.14 המליץ בית המשפט המחוזי למדינה לשקול את עמדתה בעניין בשנית.
- ביום 18.1.15 ניתנה ההחלטה בבקשת רשות הערעור, בה נדחתה הבקשה. זמן קצר קודם לכן, ביום 6.1.15, הוגש כתב האישום המקורי ונפתח התיק שלפניי.

ב. עיקר פרשת התביעה:

16. מטעם המאשימה העידו לפניי המאבטחים ושלושה שוטרים. כמו כן הוגשו מספר מוצגים.

(1) עדות המאבטח:

17. המאבטח התקשה לזכור את פרטי האירוע, בשל חלוף הזמן (ר' בפרוטוקול, עמ' 5 שורה 22 ואילך). את האירועים הרלוואנטיים הוא תיאר בעדותו, כלהלן:

לפני הדין אציין לא זוכר אם הקלדנית או השופט אמרו לי שהנאשמת בדרך כלל מקליטה את הדיונים ומעלה אותם לאינטרנט. השופט נכנס לדין ואמר לכבות טלפונים... ניגשתי לגרוש של הנאשמת או משהו, והוא הראה לי שהטלפון שלו מכובה. ניגשתי לנאשמת ושאלתי אם יש לה טלפון, היא אמרה שאין לה. ראיתי שיש לה משהו בכיס, שאלתי מה יש לך בכיס, היא אמרה אני לא חייבת להגיד לך או משהו כזה. היא סירבה לשתף פעולה...

ואז הסתכלתי על החולצה של הנאשמת, ראיתי שיש לה עט בחולצה מקדימה, שמניסיוני בעבודה במשמר זיהיתי את זה כעט מצלמה. ניגשתי לשופט ובשקט אמרתי לו שיש לה כנראה מצלמה בעט. שאלתי מה הוא רוצה לעשות. הוא אמר לערוך עליה חיפוש בסוף הדין...

נתתי לדין להמשיך ולהסתיים ו(ב)סוף הדין הודעתי לנאשמת שאני מעכב אותה. הראיתי לה תעודה שיש לי הסמכות לעכב אותה במידת הצורך. בשלב הזה היא שיתפה פעולה, התיישבה מחוץ לאולם, קצת התלהמה. ואז היא עשתה טלפון שבד"כ אנחנו לא נותנים לעשות טלפון, אבל אפשר. מי שבטלפון הסביר לה שאסור לנו לעכב ללא צו עיכוב, לא יודע מאיפה הוא הביא את זה. אולי הוא התבלבל בין צו עיכוב יציאה מהארץ לבין עיכוב. מאז מרגע שאמרו לה שאנחנו לא יכולים לעכב אותה, היא התחילה להתנגד לעיכוב. היא התחילה ללכת בבית-המשפט כשאנחנו מנסים לבקש ממנה לשבת וככה לכל אורך המסדרון בבית-המשפט. הגענו לאזור הכניסה ואז היא ניסתה לצאת מבית המשפט... רגע, אני לא זוכר בדיוק. אבל אז היא כאילו התחילה לדחוף את (המאבטחת) והסברנו לה שאם היא תתנגד לעיכוב מספר רב של פעמים ניאלץ לעצור אותה. אני רוצה לציין שכל התהליך היה בסבלנות יתרה בגלל הרגישות שזה בית-המשפט לענייני משפחה ואין פה ענין פלילי בדרך כלל. ברגע שהחלטנו ממש לפני שאמרנו לה שהיא עצורה היא התחילה לדחוף ואני לא זוכר אם זה במהלך הזמן הזה או אחרי שעצרנו אני קיבלתי שריטות ו(המאבטחת) קיבלה שריטות, הנאשמת פשוט שרטה אותנו (ר' בפרוטוקול, עמ' 5 שורה 20 ואילך. ההדגשות הוספו).

18. במהלך החקירה הנגדית הציגה הנאשמת למאבטח סרטונים ממצלמות האבטחה של בית המשפט, אותם היא קיבלה מהמדינה במסגרת הדין בתביעה הקטנה (ר' הדיסק נ/1, הכולל ארבעה סרטונים). המאבטח זיהה את עצמו באחד הסרטונים שהוצגו לו. כשהנאשמת שאלה אותו אודות טענתו כי היא דחפה את המאבטחת, הוא השיב: "לא רואים את זה בסרטון, זה מתחת למצלמה. כל המעצר בעצם הוא מתחת למצלמה" (ר' בפרוטוקול, עמ' 8 שורה 16). כשטענה כלפיו הנאשמת כי דווקא המאבטחים הם אלה שדחפו אותה, שלל המאבטח את הטענה באומרו: "ממש לא. את הלכת לשער כדי לנסות לצאת ורואים שאנחנו מנסים למנוע ממך מלצאת" (שם, שורה 18. הכוונה לסרטו השני בנ/1).

19. המאבטח נשאל אודות הפצעים שנגרמו לו, לפי הטענה, והשיב כי דובר בפצעים שטחיים ואין בידיו תעודה רפואית (ר' בפרוטוקול, עמ' 10 שורה 18 ואילך). יש לציין כי בתשובה לשאלת הנאשמת, היכן בדיוק היא שרטה אותו, השיב המאבטח: **"בידיים. אני לא זוכר בדיוק"** (שם, שורה 32). עוד סיפר המאבטח כי הנאשמת התנגדה לאיזוקה ועל כן נאלצו המאבטחים להשתמש בכוח סביר לצורך זה (שם, עמ' 11 שורה 22 ואילך).

20. הנאשמת ביקשה להגיש את שתי ההודעות שנגבו מהמאבטח, במהלך חקירת המשטרה, והן הוגשו וסומנו נ/3 (הודעה מיום האירוע, 18.5.14) ונ/4 (הודעה מיום 3.12.14).

יש לציין כי בהודעה הראשונה, מיום האירוע, תיאר המאבטח את מעצרה של הנאשמת כאירוע שבו **"לא היתה שום אלימות"**. המאבטח אמנם ציין שהנאשמת התנגדה למעצר ודחפה את המאבטחת, כך שנדרש כלפיה שימוש ב**"כוח סביר"**, אך הוסיף וטען שרק לאחר מעשה הבחין **"שיש כמה שריטות"**; וממילא לא ציין כיצד וממה הן נגרמו (ר' נ/3, עמ' 2 שורה 15 ואילך). בהודעה השנייה, שנגבתה כחצי שנה לאחר מכן, הוסיף המאבטח ופירט שהנאשמת דחפה את המאבטחת ושרטה אותה ולאחר מכן שרטה גם אותו, אם כי ציין שלגביו **"היתה שריטה שטחית מאוד"** (ר' נ/4, שורה 5 ואילך).

(2) עדות המאבטחת:

21. דו"ח האירוע, שאותו מילאה המאבטחת באותו יום (18.5.14) על טופס של משמר בתי המשפט (להלן - דו"ח המאבטחת), וכן הודעת המאבטחת במשטרה, שניתנה בהמשך אותו היום, הוגשו בהסכמה, חלף עדותה הראשית של המאבטחת.

22. בדו"ח המאבטחת - שעליו מופיעה השעה 12:40 - מציינת המאבטחת כי בית המשפט הורה למאבטחים לבדוק בסוף הדיון את הטלפון הנייד של הנאשמת, בחשד לצילום ולהקלטה במהלך הדיון. את המשך התפתחות האירוע תיארה המאבטחת בדו"ח האמור כלהלן:

...בסוף הדיון נאמר לגב' לורי שם טוב שהיא מעוכבת בחשד להקלטה וצילום עד הגעת המשטרה. הנ"ל התנגדה בהתחלה ואמרה שאין לנו סמכות לעכב אותה, הוסבר לה שיש לנו את הסמכות. הנ"ל ביקשה להיכנס לשירותים ולאחר שיצאה שוב פעם התחילה להתלהם והתנגדה לעיכוב. הוסבר לה שאם היא תסרב לעיכוב ותמשיך כך נצטרך לעצור אותה ולשים עליה אזיקים עד שהמשטרה תגיע. הנ"ל התחילה להתנגד וניסתה לצאת מביהמ"ש הודענו לה שהיא עצורה בגין התנגדות למעכב. הנ"ל התחילה להתלהם ולדחוף את המאבטחים תוך כדי שימוש בכוח סביר הצלחנו לשים עליה אזיקים. הנ"ל המשיכה להתלהם כל הזמן ולצעוק ולקלל את המאבטחים ואת העובדת הסוציאלית. יש לציין שהנ"ל מוכרת כמישהי מאוד בעייתית... (ר' בדו"ח המאבטחת ת/3. ההדגשות הוספו).

23. בהמשך אותו היום, החל בשעה 16:05, נגבתה הודעה מהמאבטחת, על ידי חוקר משטרה שהגיע לבית המשפט. בהודעה זו הרחיבה המאבטחת בתיאור פרטי האירוע והוסיפה וטענה כי הנאשמת שרטה אותה ואת המאבטח. וכך סיפרה בהודעתה:

...היה דיון בעניינה של לורי שם טוב, שהשופט כבר מראש ביקש שיהיה מאבטח בדיון מאירועים קודמים. לפי מה שהבנתי מהשופט שבדיונים קודמים היא הייתה מקליטה את הדיונים ומפרסמת ביוטיוב ולאחר בדיקה ביוטיוב נצפה סרטון עם קולו של השופט מתוך דיון.

...

בתחילת הדיון השופט אמר שהיא מוזהרת כדין שאין לה טלפון. במהלך הדיון לורי מוסרת כי אין לה טלפון בתחילה ואח"כ סירבה למסור אם יש לה טלפון במהלך הדיון או לא. בהחלטת השופט רשום שהדיון בדלתיים סגורות לא יוקלט על ידה במידה והדיון יוקלט תפעל קצינת הביטחון על פי הנהלים על מנת לוודא כי איסור הפרסום יבוצע...

ש: האם הדיון היום הוקלט ע"י לורי?

ת: אי אפשר לדעת את זה, לכן הוזמנה משטרה. היא גם כל הזמן יצאה וחזרה לדיון כך שיכול להיות שהיא שלחה ומחקה. כמו כן בסוף הדיון נאמר לה שהיא מעוכבת לאחר חשד של צילום והקלטה במהלך הדיון. לציין כי היה לה עט מקליט ואיני יודעת אם העט נמצאת אצל המשטרה אך בכל אופן בהתחלה היא הייתה בסדר חیکתה ומהר מאוד היא התחילה להתלהם ולצעוק, אמרה שהיא עיתונאית, היא רצתה ללכת אך לא נתנו לה ללכת עד שהגיעה המשטרה. היא נכנסה לשירותים מספר פעמים ובפעם האחרונה שיצאה היא מאוד התלהמה והוסבר לה שאם היא לא תחכה עד הגעת השוטרים ותסרב לעיכוב אז נעצור אותה. היא ניסתה ללכת לצאת מבית המשפט. נאמר לה שהיא עצורה ושמתי עליה אזיקים.

...

ש: האם היא התנגדה לעיכוב?

ת: כן, התנגדה לעיכוב ולמעצר, שמנו עליה אזיקים... היא התחילה לשרוט אותי ואת... המאבטח השני צילמנו את זה בפלאפון שלי וגם הקלטתי אותה מהרגע שהצגתי לה תעודת מאבטח ועד לרגע שאזקנו אותה (ר' בהודעתה ת/2, עמ' 1 שורה 1 ואילך. ההדגשות הוספו).

24. עוד הוגש, בקשר לעדות המאבטחת, לוח תצלומים, שנערך במשטרה למחרת היום (19.5.14). לוח זה כולל שני צילומים, המתעדים את השריטה שנגרמה למאבטחת בסמוך לפרק כף ידה השמאלית (ר' ת/4).

25. בחקירה הנגדית הטיחה הנאשמת במאבטחת כי דווקא היא, המאבטחת, היתה זו שדחפה את הנאשמת - ולא להיפך; כלהלן:

ש. אני מציגה לך את סרטון מס' 2 (מתוך נ/1 - ש.א.). מה את עושה שם?

ת. מונעת ממך לצאת מבית-המשפט.

ש. את נוגעת בי בסרטון?

ת. כן, שמה עליך את היד ומונעת ממך לצאת מבית-המשפט.

ש. את מאשרת שדחפת אותי?

ת. לא. אני שמתי עליך את היד ומנעתי ממך לצאת.

- ש. במהלך הסרטון רואים שאת דחפת אותי לאחור ואני לא נגעתי בך.
- ת. אני לא מאשרת. אני מאשרת רק שמנעתי ממך לצאת מבית-המשפט כיוון שהיית מעוכבת.
- ש. זאת אומרת הדפת אותי באמצעות היד שלך.
- ת. אני שמתי עליך את היד כדי לעצור אותך.
- ש. מי אזק אותי ביום הדין ב-18/5?
- ת. אני ועוד מאבטח שהיה לידי.
- ...
- ש. איך אזקתם אותי עם הידיים מקדימה או מאחורה ?
- ת. בהתחלה מאחורה ולאחר כמה דקות העברנו לקדימה.
- ש. הפלת אותי על הרצפה במהלך האיזוק?
- ת. לא. את התיישבת על הרצפה. את התנגדת לעיכוב וכשניסו לשים עליך את האיזקים נפלת עם הגוף שלך על הרצפה כדי שלא נוכל לאזוק אותך.
- ש. מתי בדיוק נגרמו השריטות?
- ת. בזמן האיזוק שלך כשלא הסכמת, כשהשתוללת.
- ש. בזמן שאני נפלתי על הרצפה והידיים שלי היו מאחורי הגב. איפה שרטתי אותך?
- ת. שמאל או ימין, אני לא זוכרת, אבל בחלק הפנימי.
- ש. כמה שריטות נגרמו לך?
- ת. לא זוכרת. יש צילומים. האירוע קרה לפני שנה וחצי (ר' בפרוטוקול, עמ' 15 שורה 5 ואילך. ההדגשות הוספו - ש.א.).

26. המאבטחת אישרה אפוא את טענת הנאשמת כי בעת האיזוק או בסמוך לו הנאשמת היתה על הרצפה, ובהמשך הסבירה (כמו המאבטח) שלא ניתן לראות את מעצרה של הנאשמת בסרטונים משום שהמעצר בוצע במקום שאינו מצולם (ר' בפרוטוקול, עמ' 17 שורה 2).

הנאשמת שאלה את המאבטחת ממה נגרמה לה השריטה, וזו השיבה: "ממה שניסו לאזוק אותך, שניה לפני שנאזקת. במהלך האיזקה עצמה את השתוללת, לא נתת לנו, זאת כל הזמן, לא יודעת בדיוק מאיפה חפץ ממנה נשרטתי אבל נשרטתי אני וגם המאבטח השני..." (שם, שורה 11 ואילך. ההדגשה הוספה).

27. עוד אישרה המאבטחת כי היא הסריטה את האירוע עם הטלפון הנייד שלה, כפי שמסרה כאמור גם בהודעתה במשטרה (ר' בפרוטוקול, עמ' 16 שורה 5, וכן בהודעת המאבטחת ת/2, המצוטטת בפסקה 23 דלעיל).

יחד עם זאת, ממזכרים מתיק החקירה אודות שיחות שנערכו עם המאבטחת - שהוגשו על ידי הנאשמת - עולה

כי בשלב מאוחר יותר המאבטחת טענה שלא צילמה את התקיפה אלא רק את השריטות (ר' המזכרים נ/5 ונ/6); ומכל מקום סרטון או צילומים שצילמה המאבטחת לא הוגשו לפניי.

(3) עדויות השוטרים:

28. מטעם המאשימה העידו, כאמור, גם שלושה שוטרים: שני שוטרי סיור, שהגיעו לבית המשפט על מנת להוביל את הנאשמת לתחנת המשטרה (שוטר ושוטרת), וכן החוקר, שגבה את הודעת הנאשמת.

29. שוטר הסיור (רס"ר יוגב אוננה) ערך דו"ח פעולה (ת/6), שבו תיאר את הגעת הסיירים לבית המשפט ואת הדברים ששמע שם מהמאבטחים. רס"ר אוננה ציין בדו"ח הפעולה, בין השאר, כי המאבטחת הראתה לו שריטה על יד שמאל שלה, ליד כף היד. עוד ציין רס"ר אוננה, כי הנאשמת לא התנגדה למעצרה על ידו (ר' בדו"ח ת/6 וכן עדותו בפרוטוקול, עמ' 22 שורה 21).

30. שוטרת הסיור (קטרינה טרק), ערכה זכ"ד אודות החיפוש שערכה על הנאשמת, לאחר ההגעה לתחנת המשטרה, וזאת גם על רקע התלונה שנמסרה לשוטרים בדבר חשד שהנאשמת מחזיקה בעט מקליט. השוטרת ציינה כי הנאשמת היתה לא רגועה במהלך החיפוש, הרבתה לדבר ואף התבטאה באופן מתריס ומתגרה כלפי השוטרים. בחיפוש עצמו לא נתפס דבר, ואף לא נמצאה העט שעליה נמסר לשוטרים (ר' הזכ"ד ת/7).

בחקירתה לפניי לא זכרה השוטרת את פרטי האירוע, כפי שצפוי למדי נוכח תפקידה הפעוט בו. לשאלת הנאשמת מדוע נערך עליה חיפוש הבהירה השוטרת: **"כל עצור בהגעתו לתחנת המשטרה עובר חיפוש בבגדיו ובכליו"** (ר' בפרוטוקול, עמ' 24 שורה 12).

31. הודעת הנאשמת הוגשה באמצעות החוקר (רס"ר רותם בורנשטיין), שגבה את ההודעה עוד באותו היום (18.5.14), לאחר שהנאשמת הובאה לתחנת המשטרה. בתחילת גביית ההודעה הוזכרה הנאשמת בחשד לביצוע עבירות של תקיפה סתם והתנהגות פרועה במקום ציבורי. כמן כן הודעה לנאשמת זכותה להיוועץ עם עו"ד והיא שוחחה עם עורך-דינה.

לאחר מכן מסרה הנאשמת כלהלן:

...לא היה ולא נברא. הייתי בבימ"ש לענייני משפחה לדין. השופט הורה... יש את הפרוטוקול לפניך. בתום הדיון באתי ללכת הביתה. מאבטחת של ביהמ"ש... תקפה אותי כשאני הייתי עם פנים כלפי קדימה, תפסה אותי, אמרה לי "את מעוכבת לחקירה, את הקלטת את הדיון". היא תפסה אותי בידיים, אני מציגה בפניך שריטות וחבלות טריות (ה.ח - אכן מבחין בשריטות אדומות מתחת לפרק כף יד ימין). אני דורשת שיצלמו את זה. היא אזקה אותי מאחורי גבי ואמרה "את מעוכבת לחקירה". לא צילמתי ולא הקלטתי את הדיון ולכן לא היתה לי שום בעיה להיבדק. אני מכירה את הזכויות שלי ואף טענתי זאת בפרוטוקול. הכל בביהמ"ש מצולם ומתועד. זה נעשה בפרוזדור, אני מבקשת להביא את מצלמות האבטחה ולהתעמת עם המאבטחת ולהגיש נגדה תלונה. אני לא צעירה, אני בת 45, יש לי ילדים. מה זה הדבר הזה?

ש: מדוע לא המתנת עם המאבטחים עד להגעת השוטרים?

ת: בוודאי שהמתנתי, אז איפה הייתי? ישבתי על הספסל והמתנתי. יש הכל במצלמות.

- ש:** כי לפי דו"ח הפעולה של השוטרים והעדויות של המאבטחים, את אכן ישבת בשקט אבל פתאום סירבת להמתין ורצית לצאת מביהמ"ש.
- ת:** שום כלום. בשום אופן לא היה ולא נברא.
- ש:** מדוע לא נשמעת להוראת המאבטחת בשעה שהיא הודיעה לך שאת מעוכבת?
- ת:** אני נשמעתי להוראת המאבטחת. היא באה ותקפה אותי מאחורה, הדביקה לי את האזיקים לידיים. פשוט התנפלה עליי, צעקה עליי שהקלטתי את הדיון. הכל מצולם ומתועד.
- ש:** עפ"י חומר החקירה, למאבטחת יש סימני אלימות על יד שמאל בכך שיש לה שריטה.
- ת:** אין לה שום דבר. מי שיש לה שריטות - זו אני. שתראה תמונה. לי להבדיל ממנה יש סימני חבלות מוכחים מהאלימות שלה (ה.ח מבחין בסימנים אדומים גם על זרוע ימין, ככל הנראה סימני האזיקים).
- ש:** למה נכנסת לשירותים מס' פעמים? כדי למחוק את ההקלטות?
- ת:** שום הקלטות, לא היו הקלטות. את מה אמחק - את מה שאין?
- ש:** את מטופלת פסיכיאטרית?
- ת:** מעולם לא. אני בוגרת תואר ראשון (ר' בהודעת הנאשמת ת/5, שורה 2 ואילך).

ג. עיקר פרשת ההגנה:

32. מטעם ההגנה העידה הנאשמת עצמה בלבד. בחקירתה הראשית פתחה הנאשמת ותיארה את הרקע לדיון בבית המשפט, שהיה לטענתה "דיון מאוד קשה" (ר' בפרוטוקול, עמ' 26 שורה 17) משום שהוא עסק בילדיה, שלדבריה כבר שנים שאינה רואה אותם.
- הנאשמת טענה כי עוד ביציאה מהאולם המאבטחת "התנפלה" עליה, ובהמשך "תפסו לי את הידיים מאחורי הגב, הפילה אותי, עצרה ועל זה הגשתי תביעה לבית משפט לתביעות קטנות" (שם, שורה 27 ואילך). לטענתה:
- אני לא התפרצתי ולא איימתי, לא תקפתי, לא הייתי שום סיבה לעכב אותי אחרי דיון משפטי קשה ביותר, אמוציונלי... כל מה שרציתי אח"כ זה ללכת הביתה, באים לי מאבטחים בטענה שאני הקלטתי את הדיון מה שלא היה ולא נברא** (ר' בפרוטוקול, עמ' 27 שורה 10 ואילך).
33. הנאשמת המשיכה וטענה כי הגישה תלונות רבות נגד המאבטחים ונגד השוטרים, וביקשה להגיש התכתבויות שלה בעניינים אלה עם גורמים שונים (ר' המוצגים נ/9 ואילך). כמו כן הפנתה הנאשמת לצילומי החבלות, שספגה לטענתה באירוע (נ/15), ולפרוטוקול הדיונים בתביעה הקטנה (נ/16).
34. נוכח טענתה החוזרת ונשנית של הנאשמת, שלפיה היא הותקפה מיד עם יציאתה מאולם בית המשפט, עימת אותה ב"כ המאשימה עם הנראה בסרטוני האבטחה, שלפיהם המגע בין המאבטחת לבין הנאשמת היה בעת ניסיונה לצאת מבית המשפט ולא ביציאה מהאולם.

ואולם, הנאשמת השיבה לשאלה בשלילה נחרצת וטענה: "ממש לא אדוני. ממש לא. זה כמה מטרים שיצאתי. זה לא היציאה מבית המשפט זה באמצע המסדרון..." (ר' בפרוטוקול, עמ' 20 שורה 1). בהמשך הדברים, כשנשאלה שאלה נוספת בעניין, התפרצה הנאשמת בצעקות מתלהמות כלפי ב"כ המאשימה, עד שהיה צורך בהפסקת הדיון (ר' ההחלטה בפרוטוקול, שם).

35. ב"כ המאשימה הטיח בנאשמת כי המאבטחים פעלו לפי דין, בהתאם להחלטת בית המשפט (שצוטטה בפסקה 3 דלעיל), ואילו הנאשמת היא זו שניסתה שלצאת מבית המשפט. להלן יובא קטע החקירה הרלוואנטי בהקשר זה. יושם אל לב שכאן הנאשמת מודה, ולו בחצי פה, כי היא אמנם ניסתה לצאת מבית המשפט:

ש. ב-ת/1 שזה הפרוטוקול של הדיון, היה את כל הסיפור עם החשד להקלטה. ואז השופט מציין בהחלטה שלו בעמוד 18, שזה העמוד הראשון, אני מצטט. ז"א השופט מורה לאבטחה לעשות עליך את הבדיקה הזאת, וזו הסיבה שהם פנו אליך?

ת. הוא (השופט) לא הורה להם לעשות... (הוא הורה) ככל שהדיון הוקלט תפעל קצינת הביטחון, אני מצטטת. אני מפנה אותך לעמוד 21 שם השופט שואל אותי אם יש לי מצלמה בעט שמצלמת, אני מראה לבית המשפט (הכוונה בדיון שלפניי - ש.א.) את העט. אתה לא יכול לדעת מה מקליט. אני מוציאה מהתיק מספר עטים, כל העטים תוצרת סין...

ש. תראי לי את ההחלטה שמבטלת את ההחלטה בעמוד 18?

ת. אני לא צריכה להראות לך. גם השופט שאל אותי אם יש לי מצלמה ואמרתי לו ממש לא. הצגתי גם את הכלי בפני בית המשפט. העובדה היא שנבדקתי בסוף הדיון, המאבטחים לקחו ממני את התיק ובדקו ולא מצאו.

ש. למה ניסית לצאת מבית משפט?

ת. אני אחרי דיון וזכותי לצאת מבית משפט אחרי שהסתיים הדיון שלי. כמו שאני אסיים כאן את הדיון זו זכותי המלאה לצאת מהדיון. אני לא עשיתי שום עבירה ולא הייתה סיבה לעכב אותי. גם כשהמאבטחת אמרה שאני עצורה אני עמדתי ולא התנגדתי (ר' בפרוטוקול, עמ' 30 שורה 15 ואילך. ההדגשות הוספו).

36. הנאשמת חזרה וטענה שהיא לא תקפה את המאבטחים, אלא להיפך, הם תקפו אותה, והוסיפה וטענה שנגרמו לה חבלות כתוצאה מהדרך בה נתפסו ידיה והאיזוק ההדוק מדי (ר' בפרוטוקול, עמ' 33 שורה 1 ואילך). הנאשמת אישרה, אם גם בחצי פה, כי בסרטונים רואים שניים מטעמה (גבר ואישה) מצלמים. כשנשאלה מדוע לא הגישה את מה שהם צילמו השיבה הנאשמת כי צילומים אלה "לא רלוונטיים", משום שצולמו לאחר שהיא הותקפה (לפי טענתה) (ר' שם, שורה 25 ואילך).

ד. דיון והכרעה:

37. לאחר ששמעתי את עדויות העדים שהעידו לפניי והתרשמתי מעדויותיהם, ולאחר שעיינתי במוצגים שהוגשו לפניי ושמעתי את סיכומי הצדדים, אני קובע כי בסופו של יום נותר ספק סביר בדבר אשמתה

של הנאשמת בעבירה שבגינה היא מואשמת לפניי בכתב האישום המתוקן. מספק זה זכאית הנאשמת ליהנות ועל כן דינה הוא לזיכוי.

יוטעם, כי לא מדובר בקביעה המושתתת על ההתרשמות מן העדויות בלבד אלא בקביעה המיוסדת על מכלול של שיקולים, שיפורטו לקמן.

38. תחילתו של האירוע מושא כתב האישום הינה, באופן ברור, בהתנהלות כדין של המאבטחים. בית המשפט הורה בהחלטתו מה שהורה ובהתאם לכך פעלו המאבטחים. לפיכך, עיכובה של הנאשמת על ידי המאבטחים - ולאחר מכן מעצרה כשניסטה לעזוב את בית המשפט - נעשו כדת וכדין.

בנוסף, אגב מעצרה של הנאשמת נגרמה למאבטחת שריטה, עובדה שהוכחה לפניי כדבעי הן בעדותה של המאבטחת, הן בתיעוד דבריה המידיים על ידי שוטר הסיור שהגיע למקום והן בלוח התצלומים; הגם שיש לציין כי מדובר בשריטה שטחית מאוד, שלא הצריכה טיפול רפואי כלשהו.

דא עקא, שלא הוכח לפניי - ברמה שמעבר לספק סביר - שהנאשמת הפריעה במעשיה הנטענים בכתב האישום לעובדי הציבור, היינו המאבטחים, במילוי תפקידם; וזו היא העבירה בה מואשמת הנאשמת בתיק זה כיום.

(1) הפרעה הנטענת למאבטחים:

39. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, הפרעה למאבטחים במילוי תפקידם התבטאה בשתי התנהגויות שונות של הנאשמת; כלהלן:

האחת, בכך שהנאשמת ביקשה לצאת מבית המשפט, תוך שהתלהמה ודחפה את המאבטחת.

השנייה, בכך שהנאשמת התנגדה למעצרה וגרמה למאבטחים חבלות בדמות שריטות בידיהם.

נדון בהתנהגויות נטענות אלה כסדרן.

(א) ניסיונה של הנאשמת לצאת מבית המשפט:

40. צפייה בסרטונים שבנ/1, ובמיוחד בסרטון השני, מלמדת שהנאשמת אכן ניסתה לצאת מבית המשפט, וזאת כפי טענת המאבטחים ובניגוד להכחשתה (הבלתי עקבית) של הנאשמת.

יחד עם זאת, הצפייה גם מלמדת כי בעת שהנאשמת ניסתה לצאת מבית המשפט המאבטחת חסמה את דרכה של הנאשמת - הן בגופה והן בהושטת יד, תוך שהיא נוגעת בנאשמת - והנאשמת נשארה בתוך בית המשפט. יוטעם בהקשר זה, שאף המאבטחת עצמה אישרה עובדות אלה במהלך חקירתה הנגדית (ר' בפסקה 25 דלעיל).

41. בנסיבות אלה, על פני הדברים קשה לדבר על עבירה פלילית של הפרעה לעובד הציבור במילוי תפקידו בגין התנהגות זו: הנאשמת ניסתה לצאת מבית המשפט, נחסמה על יד המאבטחת ונשארה במקום. אמנם מקובלת עליי טענת המאבטחים שהנאשמת התלהמה בעת שנחסמה כאמור. ואולם, אין בכך כדי לשנות מהמסקנה הנ"ל, שכן עצם הניסיון של הנאשמת לצאת מבית המשפט - שבא לידי ביטוי בהליכה לכיוון היציאה, עד שדרכה של הנאשמת נחסמה על ידי המאבטחת - לא עלה במקרה דנא כדי הפרעה למאבטחים במילוי תפקידם.

(ב) שריטת (תקיפת) המאבטחים:

42. בעובדות כתב האישום המתוקן נטען עוד, כי הנאשמת הפריעה למאבטחים במילוי תפקידם בכך שהתנגדה למעצרה וגרמה למאבטחים חבלות בדמות שריטות בידיהם.

יאמר מיד, כי נוכח התיקון שנערך בכתב האישום והשמטת האישום בגין תקיפת המאבטחים, עצם הותרת הטענה בכתב האישום המתוקן הינה בעייתית. כזכור, לאחר שהנאשמת העלתה טענות מקדמיות - בין השאר על רקע הקביעה בפסק הדין (בתביעה הקטנה) כי היא לא נקטה באלימות - החליטה המאשימה להודיע על הגשת כתב אישום מתוקן, המשמיט את העבירה של תקיפת עובד ציבור ומחליף אותה בעבירה הקלה יותר, של הפרעה לעובד הציבור.

גם אם תיקון זה נעשה, כנטען, לפני משורת הדין ומבלי להודות כי העניין הוכרע בקביעה שיפוטית מחייבת, אין זה סביר שהמאשימה תמשיך לדבוק באותן עובדות ממש לאחר שתיקנה את כתב האישום. שהרי ממה נפשך: אם אמנם שרטה הנאשמת את המאבטחים, הרי שהיא ביצעה כלפיהם עבירה של תקיפה ויש להאשימה בכך; ואם לא עשתה כן - בוודאי שאין לטעון כי היא הפריעה להם, כביכול, באותו מעשה עצמו.

43. מכל מקום, מתוך העדויות שנשמעו לפני מתעורר ספק סביר בשאלה כיצד וממה נגרמו השריטות:

באשר למאבטח - בגרסתו הראשונה (מיום האירוע, ר' נ/3) מסר המאבטח כי רק לאחר מעשה הבחין בשריטות, ומכאן שעל פי גרסתו זו לא ניתן לדעת כיצד וממה הן נגרמו. בנוסף, המאבטח בהגינותו מזער מאוד את הטענה שהוא עצמו נפגע וציין כי דובר בשריטות או שריטה שטחית מאוד. המאבטח אף הוסיף וציין כי הוא מתקשה בזכירת פרטי העניין.

באשר למאבטחת - בדו"ח הראשוני שכתבה המאבטחת (ת/3) היא כלל לא הזכירה שריטות. בהודעה שנגבתה ממנה לאחר מכן באותו היום (ת/2), היא אמנם הוסיפה שהנאשמת "**התחילה לשרוט**", אך בעדותה לפני ציינה - בהגינותה כי רבה - שאפילו אינה זוכרת ממה נגרמה השריטה (ר' בפסקה 26 דלעיל ואילך).

בנוסף, המאבטחת אישרה בעדותה את טענת הנאשמת כי האיזוק נעשה כשהנאשמת על הרצפה או בסמוך לכך. בנסיבות אלה - גם אם, כטענת המאבטחת, הנאשמת התיישבה על הרצפה ולא הופלה כגרסתה - קיים קושי של ממש בקביעת ממצאים ברורים באשר לדרך בה נגרמה השריטה ובאשר לסיבה שגרמה לה.

הוסף לכל אלה את העובדה שכל קטע המעצר והאיזוק, כולל הקטע בו היתה הנאשמת על הרצפה, לא תועד בסרטוני מצלמות האבטחה של בית המשפט - בהם תועד רוב רובו של האירוע - והמסקנה המתבקשת היא שלא ניתן לקבוע כיום, בוודאות הנדרשת בפלילים, כי הנאשמת היא אמנם זו שגרמה לשריטה או לשריטות.

(2) טענות ההגנה הנוספות:

44. בסיכומיה לפני העלתה הנאשמת טענות לקיומן של הגנות נוספות, הן בגין הסייג של "זוטי והן מטעמים של "הגנה מן הצדק".

לטענת הנאשמת, הדבר האחרון שצריך לקרות לאמא, שנכנסת לדיון משפטי על עתיד ילדיה, הוא שבסופו של דיון היא תיעצר. לגישה, המאבטחים נהגו בה בחוסר רגישות, תוך אי התחשבות בכך שדובר בדיון טעון

ואמוציונלי בעבורה. לטענתה, היא רק הגיבה לפעולות המאבטחים ואמרה את שעל ליבה. לפיכך, כך לשיטתה, בנסיבות אלה כלל לא מתגבשת אחריות בגין העבירה של הפרעה לעובד הציבור, ולכל הפחות מדובר בזוטות. בנוסף הפנתה הנאשמת, בהקשר אחרון זה, לכך שבחקירתה במשטרה (ת/5) היא כלל לא הוזהרה בחשד לביצוע העבירה של הפרעה לעובד הציבור - העבירה בה היא מואשמת כיום.

עוד יש לציין כי בטיעוניה לפני חזרה הנאשמת והדגישה - בעיקר לענין טענותיה ל"הגנה מן הצדק" - כי כתב האישום הוגש רק לאחר שהיא זכתה בפסק דין נגד המדינה ומתוך ניסיון לבוא עמה חשבון על כך.

45. נוכח הקביעות העובדתיות דלעיל אין צורך לדון כאן בטענות נוספות אלה באופן מקיף. יחד עם זאת - ובמיוחד בענין הטענה האחרונה הנ"ל - פטור בלי כלום אי אפשר. אפתח ואציין כי בהקשר זה מקובלות עלי טענות ב"כ המאשימה בסיכומיו, שלפיהן עובדות כתב האישום המתוקן עשויות לדור כפיפה אחת יחד עם הקביעות העובדתיות בפסק הדין; וזאת אף מבלי להידרש לשאלת משמעותן של קביעות עובדתיות בהליך אזרחי בהליך פלילי מאוחר יותר:

ראשית, אין סתירה בין הקביעה בפסק הדין כי הנאשמת הוחזקה, לאחר מעצרה, בתנאים שאינם מתיישרים עם הוראות חוק המעצרים ובאופן שגרם לה נזק, לבין הטענה בעובדות כתב האישום המתוקן כי עובר למעצר הפריעה הנאשמת למאבטחים במילוי תפקידם.

שנית, אף הקביעה בפסק הדין, שהנאשמת לא נקטה באלימות ולא נשקפה ממנה סכנה לציבור, אינה עומדת בסתירה לטענה בעובדות כתב האישום המתוקן כי הנאשמת הפריעה למאבטחים במילוי תפקידם; בפרט כאשר בפסק הדין נקבע כי עיכובה ומעצרה של הנאשמת נעשו כדין.

46. יחד עם זאת ולמרות זאת, אין אפשרות להתעלם מכך שכתב האישום בתיק זה הוגש רק לאחר שניתן פסק דין נגד המדינה ואף לאחר שבית המשפט המחוזי המליץ למדינה לשקול בשנית את בקשתה למתן רשות ערעור עליו (לתיאור השתלשלות העניינים ר' בפסקה 15 דלעיל).

מדובר אם כן באירוע שלגביו כבר קבעו בתי משפט אזרחיים - עובר להגשת כתב האישום - כי יש ממש בטרונות הנאשמת נגד המדינה ואף פסקו לה פיצויים בגין כך. לפיכך, הגשת כתב האישום נגד הנאשמת על ידי המדינה בגין אותו האירוע עצמו, בשלב מאוחר זה, עלולה ליצור מראית עין של מעין-התחשבנות; גם כאשר לא זו המציאות.

בנסיבות כגון אלה יש על כן להיזהר בהגשת כתבי אישום, בוודאי במקומות בהם לא מדובר באירוע חמור ובאינטרס ציבורי רב במיצוי הדין לגביו. והנה, בענייננו מדובר באירוע שתוצאתו הינה לכל היותר שריטה שטחית מאוד, שלא הצריכה טיפול רפואי כלשהו ונסיבות גרימתה לא לגמרי הובהרו. גם נסיבות אלה תומכות אפוא במסקנת הזיכוי, מטעמים של "הגנה מן הצדק".

(3) דרך התבטאותה של הנאשמת:

47. הגם שהנאשמת העלתה טענות קשות נגד המאבטחים והלינה על הדרך הלא רגישה בה הם נהגו כלפיה, לטענתה, הרי שהיא עצמה התבטאה כלפי המאבטחים באופן מתריס ומתלהם. אכן, בענין הסתבכותה של הנאשמת בפרשה דנא אין לה להלין אלא על עצמה, ואין לקבל כלל ועיקר את הביקורת החריפה שהיא מתחה על התנהלות המאבטחים. לא זו אף זו: כשם שהנאשמת ציפתה שאחרים יבינו את התנהגותה הנסערת, נוכח הנסיבות בהן היא היתה נתונה, כך היה עליה לגלות הבנה

כלפי מאבטחי בית המשפט, העושים מלאכתם נאמנה בנסיבות קשות ומלחיצות.

48. לא למותר להוסיף כאן עוד, כי דרך התבטאותה המתריסה והמיותרת של הנאשמת באה לידי ביטוי לא רק כלפי המאבטחים אלא גם לכל אורך הפרשה דנא. כך, למשל, הנאשמת התבטאה באופן מתריס ומתגרה כלפי שוטרת הסיור, שכל "חטאה" היה בכך שמילאה את תפקידה כדין וערכה על הנאשמת חיפוש גופני, חיפוש הנערך על כל עצור המובא לתחנת משטרה (ר' בפסקה 30 דלעיל). באופן דומה, הנאשמת התפרצה - במהלך חקירתה הנגדית לפניי - בצעקות מתלהמות ומיותרות כלפי התובע, בעת שהלה מילא את תפקידו נאמנה (ר' בפסקה 34 דלעיל).

49. יחד עם זאת, אין בדברים אלה כדי להצדיק את הרשעתה של הנאשמת בפלילים, כאשר במהלך המשפט נתגלו ספקות של ממש באשמתה הנטענת בכתב האישום המתוקן; והכל כפי שפורט בהרחבה לעיל.

ה. סוף דבר:

50. אשר על כן החלטתי, כאמור ברישא להכרעת הדין, לזכות את הנאשמת.

ניתנה היום, ט' ניסן תשע"ו, 17 אפריל 2016, במעמד הצדדים.